

Сонет

Поль Марі Верлен

Надія ще блищить, як у хліві солома...
Не бійсь: то дикий літ сп'янілої оси;
крізь шпарку сонця пил лягає навскоси;
спирайся ліктями на стіл і спи: ти вдома.

В криниці, друже мій, холодна є вода.
Напийсь! Після засни! Зоставшись з тобою,
я колесатиму. Помрій у цім спокою
і тихо поспівай, як лялечка бліда.

Б'є полудень. З жалю, о пані, вийдіть, поки
він спить. Як чудно це, коли жіночі кроки
звучать у мозкові нещасних бідолах!

Б'є полудень. Скропіть у горниці й на ложі!
Надія ще блищить, як камінь по ярах...
Коли ж цвісти вам знов, о вересневі рожі?